

ŠTA ZA MENE ZNAČI ZAJEDNIŠTVO U RAZLIČITOSTI

Često razmišljam kako bi svijet izgledao kada bi svako imao svoje mjesto, bez straha da će biti odbačen zbog toga ko je, kada bi različitosti među ljudima bile prihvaćene kao nešto prirodno, lijepo i vrijedno. Za mene, zajedništvo u različitosti znači upravo osjećaj da pripadam, čak i onda kada osjećam da nisam kao drugi.

U mom okruženju ima mnogo različitih ljudi. Razlikujemo se po jeziku kojim govorimo, porodicama iz kojih dolazimo, po tome kako izgledamo i kako razmišljamo. Nekada te razlike budu nečujne i tihe, a neke odjeknu kao oluje. Lično znam da one nisu problem, već problem nastaje u onim ljudima koji umiju samo da osuđuju druge. Prisjetih se djevojčice iz naselja koja je uvijek bila sama. Nije se često smijala; govorila je tiše i oblačila se skromnije od većine. Neki od nas su je smatrali čudnom, mnogi su se pravili da ne postoji, a neki je zadirkivali. Jednog dana sam samo sjela pored nje i pružila joj narukvicu koju smo tada iz mode pravili svi u društvu. Nasmijala se... i stegla moje prste. Nekakva jeza mi je prošla kroz tijelo, iako sam u isto vrijeme bila srećna. Shvatila sam koliko je lako nekog isključiti, i koliko je malo potrebno vratiti mu osjećaj da vrijedi.

Zajedništvo nije revolucija; ono se rađa u malim, svakodnevnim trenucima; u pogledu koji kaže - Vidim te; u tišini u kojoj nema osude; u hrabrosti kad zaštitiš nekoga, iako je lakše okrenuti glavu, jer diskriminacija ne mora da dolazi kroz uvrede, već i kroz ravnodušnost koja boli više od udarca.

Dijete sam i imam pravo da vjerujem u bolji svijet. Želim da odrastem u svijetu koji razumije različitosti; svijetu u kojem mir nije samo odsustvo sukoba, već prisustvo razumijevanja, u svijetu koji će biti najljepša slika sa svim nijansama boja.

Zajedništvo u različitosti nije samo ideja o boljem sutra. To je ono što svakog dana učim, vježbam, gradim, kroz saosjećanje, poštovanost i toleranciju. Ako svi napravimo mali korak, svijet mora postati bolje mjesto u kom će se svako osjećati važno, jer u svijetu ima mjesta za sve nas.

Lidija Andrić, učenica IX-1

mentorka, Sandra Sjekloća Bjegović

JU OŠ „ Lovćenski partizanski odred“, Cetinje